

og saa bliver denne Ansøgning efter Omstændighederne bevilget eller afslaaet efter Bestemmelser og Regler, som ere givne i Justitsministeriets Regulativ §§ 3—7. Den anden Vej, ad hvilken en Kvinde bliver offentlig Fruentimmer, er noget mere indviklet: Det er Tvangens Vej. Der findes her, som rimeligt er, forskellige Stadier. Det første, der sker over for en Kvinde, som søger Erhverv ved Utugt, er, at hun faar en Advarsel efter § 3 i Lov af 10de April 1874. Den faar hun enten naar hun vitterlig søger Erhverv ved Utugt eller naar hun paadrager sig en bestemt Mistanke om at gøre det. Samtidig bliver hun under visse Forhold undergivet Lægevisitation — det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Det andet Stadium træder hun ind i, naar hun bliver straffet efter Straffelovens § 180. Naar denne Straf er ndstaaet, faar hun paa ny Advarsel mod at søge Erhverv ved Utugt, desuden kan hun sættes under et vist Tilsyn, det vil sige hun skal møde til Lægeundersøgelse og anmeldte Bopælsforandring, alt efter §§ 4—5 i Loven af 1874. Det tredje Stadium indtræder, naar hun udebliver fra en saadan Lægeundersøgelse og derefter befindes smittet, saa kan hun undergives Regulativet efter § 6 i den nævnte Lov. Endvidere skal hun, hvis hun befindes paa ny at søge Erhverv ved Utugt, undergives Regulativet (Lovens § 7). Naar en Kvinde er naaet saa vidt, siges hun at være et offentligt Fruentimmer. Dette betyder, at hun er undergivet visse særlige Bestemmelser, som indskrænke hendes personlige Frihed paa forskellig Maade ved Tilsyn, regelmæssig Lægevisitation o. s. v., og hvis hun overtræder disse Bestemmelser, kan hun ifalde Bøder paa indtil 100 Kr., Fængsel paa Bånd og Brød indtil 4 Dage, Fængsel paa sædvanlig Fængelskost indtil 16 Dage og Tvangsarbejde indtil 24 Dage. Man skalde tro, at nu var Maalet fuldt, og at, naar det var kommet saa vidt med en Kvinde, kunde Fornedrelsen ikke blive dybere. Det er imidlertid ikke paa nogen Maade Tilfældet. For saa vidt et offentligt Fruentimmers „senere Opførsel“ — det er et lidt uklart Udtryk, men det er det Udtryk, Loven af 1874 bruger i sin § 6 — gør det nødvendigt, kan det paalægges hende at tage Ophold i et offentligt Hus, saa kan hun med andre Ord tvinges dertil, et Paalæg, der, saa vidt jeg kan skønne — Loven indeholder intetstedsom, Regulativet heller ikke noget klart — ikke en Gang behøver at gives hende af Politidirektøren, men af en Politiapektør — naa! det er jo i og for sig ikke saa overordentlig vigtigt, om det er den ene eller den anden.

Det er altsaa denne Politiets Ret til mod en Kvindes Vilje at trykke hende dybere ned i Lastens Søle, end hun var i Forvejen, det er denne Ret, som dette lille Lovforslag tilsigter at affasse. At Overgangen fra privat Bolig til det offentlige Hus, til Bordellet, betegner en virkelig Synken i moralsk Henseende, forekommer mig ganske utvivlsomt. Saa længe en Kvinde bor privat, er hun til en vis Grad Herre over sine Handlinger, hun kan, hvad Øjeblik hun vil, lufte sin Dør, hvad Øjeblik hun vil, forandre sit Leved. Hun er selvfølgelig langt heldigere stillet, naar hun vil søge ærligt Arbejde under disse Forhold, end naar hun først er kommen til et Bordel og maa henvise til det som sin Bolig. Er hun derimod indlagt ved Tvang paa et offentligt Hus, er Forholdet et helt andet. Hun særdes først og fremmest i Omgivelser, der naturligvis maa trykke hende dybere og dybere ned. Hun kan ikke forlade et saadant Hus, saa vidt jeg kan skønne, i alt Fald ikke i den nærmeste Tid efter Indlæggelsen; det vilde jo være fuldstændig meningsløst at tvinge en saadan Kvinde til at tage Ophold i et offentligt Hus, naar hun øjeblikkelig kunde sige: Nu gaar jeg min Vej. Tvangsopholdet maa i Virkeligheden betragtes som gældende for længere Tid, og det maa forudsættes, at det, man ønsker, hun skal bestille der, er, at hun skal bedrive Utugt, ellers ved jeg ikke, hvorfor man spærrer hende inde der. Denne Indlæggelse fremtræder altsaa nærmest som en Straf, og der henvises i Regulativet ligefrem til, at Overtrædelser af visse Paragraffer i det ville medføre en saadan Henviisning til et offentligt Hus, Indlæggelsen erstatte eller supplerer ligefrem den Straf, som Regulativet ellers hjemler for Overtrædelse af dets Paragraffer. Fra et almindeligt Lægmandssynspunkt — jeg beder undskyld, hvis jeg her synder imod, hvad Jurister anse for rigtig — tilsigter man vel hovedsagelig 3 Ting ved en Straf, det ene er moralsk at forbedre Forbryderen. Det er det første. Det andet er for stedse eller midlertidigt at ufadeliggøre ham, og det tredje er at affrække ham og andre fra at slaa ind paa Forbryderbanen. Det forekommer mig nu, at den Straf, som vi her bestæftige os med, ikke fyldestgør den første af disse Betingelser, jeg tror næppe, at man vil drifte sig til at sige, at en Kvindes Anbringelse i et Bordel mod hendes Vilje kan siges at bevirke en moralsk Forbedring. Jeg ved ikke, hvorfra den skalde komme. Hendes Kaldsøstre ville næppe kunne frembyde noget Eksempel, som virkede moralsk forbedrende paa hende, og disse Værtinder, som admini-